

2009.

Rónaföldi Zoltán: Ipari és közgazdasági szakközépiskolások
a kazincbarcikai, Ságvári Endre Gimnáziumban



2009.01.01.

A 40. éves találkozóra készülve nézegettem a Ságvári Endre Gimnázium honlapját. A történeti áttekintésben – természetesen tudomásul véve a tömörségre, lényegre való törekvést – sajnálattal vettem tudomásul, hogy a korábbi szakközépiskolai képzések közül mindössze az egészségügyi szakirányról esik szó.

Az egészségügyi irányultságú szakközépiskolai képzés a kazincbarcikai Ságvári Endre Gimnázium és Szakközépiskolában valamikor 1970-es évek elején kezdődhetett, ezt azonban jócskán megelőzték a közgazdasági és ipari jellegű szakközépiskolai képzések!

Az 1960-as évek elején, Kazincbarcikán, középiskolai szinten, a Vegyipari Technikum, valamint a Gimnázium és Szakközépiskola működött. A szakmunkásképzést a 105-ös és a 112-es szakiskolák végezték 3 éves képzés keretében, ezekben, akkor nem létezett 4 éves, és érettségít adó szakközépiskolai képzés.

A szakközépiskola újdonságnak számított – nem lévén abban az időben még szabad szombat, (4 + 2) oktatási rendszerben folyt. Ez azt jelentette, hogy a szakközépiskolásoknak heti 2 nap szakmai gyakorlati képzés volt. A gimnáziumi oktatás ugyanakkor 5 + 1 rendszer szerint történt.

Akkor a városhoz hozzátartozott, és működött a Felsőfokú Vegyipari Technikum, amely később Vegyipari Automatizálási Főiskola lett.

A Vegyipari Technikum a jelenlegi helyén volt, a gimnázium viszont, épület hiányában a berentei általános iskolában működött.



**Borsodi Hőerőmű
1957**

1964-ben kezdtek, egy osztály közgazdasági szakon (1964-1968 IV. A. Dr. Hunyadi Józsefné osztályfőnök), egy osztály pedig ipari csőszerelő szakon (1964-1968. IV.B. Lehoczki Zoltán osztályfőnök).

A gimnázium mind a városban, mind a térségben elsők között volt a szakközépiskolai oktatási rendszer bevezetésében. Ilyen jellegű képzés Ózdon és Miskolcon volt legközelebb.



**Borsodi Szénbányák
Központi Osztályozó
Berente**

Akkor a közlekedés alapja nagyjából még a vasút volt. A vidékről bejáróknak ez jelentette a stabil utazási lehetőséget. Az autóbuszos közlekedés még a mainak csak a töredéke volt. A Ka-

zincbarcika – Miskolc vonalon az autóbuszok száma viszonylag csekély volt, a járművek mérete pedig a maiakéhoz képest elenyésző. Ezekre feljutni igen bajos vállalkozás volt. A város ezért reggel és délután diákjáratokat működtetett Berente és Kazincbarcika között, amelyek szintén teltházasan meneteket bonyolítottak le. Úgyhogy számunkra az első év elég kalandos volt, mivel heti két alkalommal még a Bányagépjavítóhoz is el kellett jutnunk.

Berente a 60-as években még a 26-os útról gond nélkül megközelíthető volt, hiszen a BVK és a berentei PVC gyáregység nem volt egybenyitva és elkerítve. A falu a főútig ért és két utcán is el lehetett jutni az iskoláig.



A berentei iskola



Az erőműi lakótelep feletti dombok igen emlékezetesek számunkra, mert a testnevelés órákon Tóth tanár úr igen gyakran megfuttatott bennünket ott, hegyen-völgyön, árkon-bokron.

A kezdeti években általában két gimnáziumi és két szakközépiskolai osztály volt évfolyamonként, azaz gyakorlatilag a létszám megoszlása fele-fele lehetett.

Ipari csőszerelő szak

Az érettségi vizsgára történő felkészítés mellett olyan szakképzés, amely csőszerelő végzettséget ad.

A Csőszerelő szakmájának gyakorlása során, önállóan - korszerű kézi és gépi eszközökkel, szerszámokkal, anyagokkal-, az alábbi, tipikusan jellemző munkatevékenységeket végzi:

- Tervdokumentáció alapján víz-, csatorna-, központi fűtés-, légtechnikai- és technológiai-vezeték-hálózatok kivitelezése a terven adott anyagokból, az előírásoknak megfelelő technológiával.
- Épületek külső és belső víz- és csatornahálózatának valamint közműcsatlakozásának készítése, szerelése, javítása, a kapcsolódó berendezési tárgyak, szerelvények fel- illetve beszerelése, javítása, műtárgyak elkészítése.
- Helyi vízellátó rendszerek (hidrofor) szerelése, javítása.
- Tervező által meghatározott teljesítményadatok alapján egy lakás melegvizes, radiátoros központi fűtési rendszerének készítése, szerelése, javítása.
- Egyedi szellőző- és klímaberendezések szerelése, javítása.
- Tervdokumentáció alapján - Közművek megbízására - közműhálózatok kivitelezése.

Közgazdász szak

A közgazdasági szakon a képzés célja, az érettségi vizsgára történő felkészítés mellett olyan középfokú szakemberek képzése, akik eligazodnak az üzleti életben, rögzítik, feldolgozzák és elemzik a cégekben zajló gazdasági folyamatokat, akik ismerik a számviteli és pénzügyi munka alapvető eljárásait és szabályait, mindezek birtokában képesek egy vállalkozás gazdasági ügyeinek intézésére



Vegyipari technikum a
60-as években

Én 1965-ben kezdtem, még szintén Berentén, a szakközépiskolai osztályt az akkori gimnázium és szakközépiskolában, amely akkor nem a Ságvári nevet viselte.

A bizonyítványban levő iskolabélyegző szerint: Általános Iskola, Gimnázium és Szakközépiskola Kazincbarcika - Berente. A beiratkozás évében (1965) Zombory Sándor volt az igazgató.

Az oktatás a jelenleg is működő, berentei általános iskola épületében volt. Délelőtt gimnázium és szakközépiskola, délután pedig, mint általános iskola.

Az 1965-ös évfolyamon is két szakközépes osztály indult, egy közgazdasági és egy bányaelektrolakatos képzésű osztály. (1965-1969. A. osztály Fügedi Mária osztályfőnök, közgazdasági, a B. osztály Eszes László osztályfőnök, bányászati). A bányászati tagozat a Borsodi Szénbányászati Tröszt szakmai fennhatósága alá tartozott, ők biztosították a szakmai tárgyak tanításához az óraadó mérnököket és a gyakorlati oktatást is megszervezték.

Bánya-elektrolakatos szak

Az érettségi vizsgára történő felkészítés mellett olyan szakképzés, amely bányaelektrolakatos képzettséget ad.

A szakma munkaterülete a mélyművelésű bánya és az azt kiszolgáló mellék- és segédüzemek. A szakma kombinált, mert ugyanazon személy lakatos és villamossági munkákra egyaránt alkalmazható.

Az általános szerelési, hibafeltérési, mérési, szerelési, anyagmegválasztási, munkavédelmi, környezetvédelmi feladatok elvégzése, illetve a bányászatban alkalmazott villamos és gépi berendezések és rendszerek szerelése, ellenőrzése, üzemeltetése, javítása, karbantartása, villamos védelmének kiépítése műveleti utasítás, illetve egyszerűbb esetekben önállóan kialakított munkaterv alapján.

© H. Fekete Ferenc: Idegenforgalmi kézikönyv, 1919.

Kazincbarcika Lenin út

Az A. osztályok abban az időben majdnem kivétel nélkül - tekintettel a közgazdaságról akkor kialakult képnek megfelelően – lányokból álltak, kivétel 1-2 fiú volt, akik közgazdasági képzést választottak (Pintér Albert, Pogány József, Fazekas György...).

A B. osztályok azonban – tekintettel az ipari, bányászati elvárásokra, egészségügyi alkalmassági vizsgálattal – tiszta fiú osztályok voltak,



Az 1965-ös I. B. osztály 40 diákkal indult, a második évben csatlakozott hozzánk 1 fő Ózdról, az ottani szakközépiskolából.

Azokban az időkben a technikumok szabályos felvételi vizsgákat tartottak, írásbeli, szóbeli, elbeszélgetés. Az osztályunk jelentős része olyan diákokból állt, akik technikumba felvételiztek, de oda nem kerültek be. A gimnázium a bányászati szakközépiskolai osztályban nem tartott felvételit, csak bányaelektrolakatos-egészségügyi alkalmassági vizsgán kellett részt vennünk.

A Vegyipari Automatizálási Főiskola

Első évben a magyar nyelvet és irodalmat Fügedi Mária, a matematikát Eszes László, a történelmet Szakál Imre, a fizikát Lehoczky Zoltán, az orosz Dr Kovács István, a kémiát Üveges Jánosné, a testnevelést Tóth József, az anyag- és gyártásismeretet, valamint a szakrajzot Áll János, a bányagéptant Boza Ernő, a bányavillamosságtant Béki István tanították.

A nagy létszámú osztály és a viszonylag kevés hely főleg szakrajz órán volt kimondottan hátrányos. Bár ez a kérdés a második év elejére megoldódott, mert hat osztálytársunk búcsúzott tőlünk az első év végével, majd másodikban még egy és harmadikban szintén egy fő. A har-



madikban lemaradt társunk a követő osztállyal érettségizett. A többi kiesett társunk szakmunkásképzőben folytatta. Ezután a létszámunk egészen az érettségiig stabil maradt.



A Ságvári építése

Az 1966-ban átadott új gimnáziumi épület hozta a Kazincbarcikára való költözést és a Ságvári Endre Gimnázium és Szakközépiskola elnevezést. A barcikai székhely alapvetően könnyítette meg az iskolába járást a helyieknek, de úgy gondolom, hogy a vidékieknek is, hiszen nem kellett már „kivergődniük” Berentére.



**Gimnázium egyelőre
a „semmi” közepén**

Az iskola, gyakorlatilag magányosan álldogált, mert a Jó szerencsét út túloldalán még a falu volt, a Főtér, mint olyan még nem létezett, nem volt meg a mai művelődési ház, sem az áruházak, sem városháza. Ott csak az üres dombon, a mai posta helyén állt egy házikó, ami szintén

posta volt.

Aztán rendeződtek a viszonyok

Volt viszont nagyvasúti pálya, amely a falun és a központi parkon át a vegyipari technikumig tartott. Ezen tehervonatok szállították az építőanyagot a városépítéshez.

Jobbra a Központi Iskola és a vele szembeni épületek álltak, amelyben a bánya irodái, illetve a Központi Iskola tanműhelyei is helyet kaptak. A Központi Iskola mellett az Iskola úti épületek már megvoltak, de utána már szintén a falu házai következtek. A Központi Iskola mellett vezetett el a keskenynyomtávú bányavasút pályája, egészen a vasútállomás melletti szénrakodóig.



A gimnázium új épülete új igazgatót is hozott, Dudás Józsefet, akire csak úgy tudok diákként visszagondolni, hogy óriási empátiával és energiával fogott hozzá az iskola arculatá-

nak kialakításához és számos addig nem tapasztalt dolgot vezetett be, főleg a közösségi élet formálására.

Ekkor készült el többek között a tűzzománcból alkotott iskolajelvény is.

Bennünket a következő évben még követett egy bánya-elektrolakatos szakközépiskolai osztály (1966-1970. IV.:B. Takács László osztályfőnök). Ez után a bányászati képzés és ezzel együtt az ipari szakközépiskolai képzés is megszűnt. Az A. osztályokban azonban továbbra is ment még a közgazdasági képzés (1970-ban érettségizett IV.A. osztály, Takács Lászlóné osztályfőnök). Az utolsó szakközepes években már csak az egészségügyi képzés volt a gimnáziumban.

A bányászati szakmai tantárgyak oktatását az akkori Borsodi Szénbányászati Tröszt mérnökei végezték, óraadókként. A tanterv – enyhén változtatott formában – a bányaiipari technikum, bányagépzési – bányavillamossági tananyagára épült. A szakmai tankönyveink kivétel nélkül a bányaiipari technikum számára kiadottak voltak.

Első évben nemcsak az általános tantárgyak, hanem az alapozó műszaki tárgyak is alaposan „kiritkították” az osztályt. A középiskolás követelményrendszer mássága, valamint a matematika, a fizika, a géprajz, az általános géptan, az anyagszerkezettan, elektrotechnika hat fő kiválasztását eredményezte.

A gyakorlati képzésünk – heti két napon - az évek során, több helyen történt (I. év Központi Bányagépjavító Berente, II. év Tanbánya Sajószentpéter II. akna, III. és IV. években a Borsodi Szénbányák különböző bányauzemei, attól függően, hogy kinek melyik volt a lakóhelyétől a legkönnyebben megközelíthető, Lyukóbánya, Ormosbánya, Szuhakálló II. akna, Tervtáró Kazincbarcika, Szeles-III. akna, Sajószentpéter, Berente, stb)

Ugyanígy működött a kötelező nyári gyakorlat. Amíg a gimnáziumi iskolatársaink vakációztak, addig a szakközepesek 4 hét kötelező szakmai gyakorlatot töltöttek a szünidejükből.

A gyakorlati képzés, az együttműködés és bizonyos fokig az egymásra utaltság számunkra szakközépiskolásoknak egy külön összetartó erőt adott. Akkor is, most is úgy látom, hogy ezekben az osztályokban sokkal nagyobb volt az összetartás, mint a gimnáziumi osztályokban.

Másodiban a magyar nyelv és irodalmat Fügedi Mária, a matematikát Eszes László, a történelmet Szakál Imre, a fizikát Takács László az orosz Dr Kovács István, a kémiát Üveges Jánosné, a testnevelést Tóth József, anyagismeretet Áll János, a bányagéptant Masír István, a bányavillamosságtant Győri Bertalan, a szakrajzot Ablonczy Pál tanították.

Harmadikban a magyar nyelv és irodalmat Fügedi Mária, a matematikát Eszes László tanár úr tartós betegsége miatt Takács Lászlóné, a történelmet Szakál Imre, aki egyben megbízott osztályfőnökünk is volt ebben az évben, a gazdasági földrajzot Dús István, az orosz Dr Kovács István, a biológiát Dús Istvánné, a testnevelést Tóth József, a bányaművelést Kincs András, a bányagéptant Bári Imre, a bányavillamosságtant Pelczer Kálmán, az üzemszervezést Bári Imre tanították.

Negyedikben magyar nyelv és irodalmat Dr. Hunyadi Józsefné, a matematikát Eszes László, a történelmet Szakál Imre, az orosz Nagy Sándor, a testnevelést Tóth József, a bá-

nyagéptant Bári Imre, a bányavillamosságtant Pelczer Kálmán, majd Tóth József bányagépészmérnök, a munkavédelmet Bári Imre tanították.

Emlékeim szerint az érettségit 4 fő kivételével mindenki elsőre teljesítette, ők aztán valamikor szeptemberben teljesítették a feladatot.

Az ipari jellegű szakmai képzésű osztályok, abban az időben nagyon sokat tettek a gimnázium továbbépítése, rendezése, szépítése ügyében is.

A mi osztályunk építette, kábelezte, műszerezte, az akkori nyelvi labort. Ez a földszinti folyosó utolsó terme volt. A nyelvi labor építése Borsodi Szénbányák finanszírozásában és a Bányagépjavító villamos – műszerész szakembereinek vezetésével (Benke József, Pataki Pál), valamint a miskolci Postaigazgatóság mérnökeinek irányításával (Tavaszi László) folyt. Ezek a cégek akkor sokat költöttek a labor felszerelésére, hiszen a berendezést, a készülékeket, a szerelvényeket, vezetékeket is ők biztosították.

Ugyancsak mi építettük az első stúdiót és az iskolának az udvari kihangosítását. A stúdiózás, a szünetekben zene és hírek szolgáltatása abban az időben rendszeres volt és ezt csináltuk egészen az érettségiig. (Kiss István, Rónaföldi Zoltán, Szabó István Mihály, Duzsik László.....)

A salakos kézilabdapálya négy sarkára, az akkori ÉMÁSZ négy betonoszlopot helyezett el világítótestekkel, de az odavezető kábelárok ásását, a kábel elhelyezését, és bekötéseket már mi végeztük el, üzemi gyakorlat keretében.

1966-ban Dudás igazgató úr alatt indult el egy korábbtól eltérő és lényeges szabadabb szellemű ifjúsági élet az ifjúsági klubbal, számos szakkörrel, sportkörrel, valamint azzal, hogy a gimnáziumnak tavasszal volt egy diáknapja, amely során, az akkori Béke moziban szerveződtek a különféle rendezvények.



Ballagás 1969, IV.b.

Az iskolában akkor – főleg a mi osztályunkból szerveződve, az MHSZ támogatásával (Szatmári László, Löw Gusztáv, Pataki Pál neves rádióamatőrök) – rádiószakkör működött ekkor - saját hívójellel - rövidhullámú rádióállomása volt a Ságvárinak! (Szabó István Mihály, Juhász Sándor, Rónaföldi Zoltán, Kiss

István, Duzsik László a mi évfolyamunkról, de az alsóbb osztályból, Mihály Béla, Kotelkó Pál) Nem egy rádió-iránymérő versenyen (rókavadászat) indultunk azokban az években, ami a terepfutás miatt igencsak megkövetelte az edzettséget.

Ugyancsak zömében ezekből az osztályokból került ki – Tóth tanár úr keze alatt – a fiú tornász csapat, amely igen szép eredményeket ért el (BacsKay László, Málay Tibor, Szabó István, az alsóbb évfolyamról Istók Béla ...)



Szalag 1969. IV.b.

Abban az időszakban már az iskolai bálokon nem igazán kellett a főiskola zenekara, mert 1966-67-től a saját zenekar is át tudott muzsikálni

egy egész estés, hajnalig tartó bált!

A stúdió és a technikai felszerelés Takács tanár úr hatásköre alatt működött. A zenekar hangosítását is nagyjából mi végeztük, mivel az akkori erősítők villamos összekötözését, és a felügyeletet Takács tanár úr már ránk merte bízni. Az erősítők akkor még „csöves” elektronikával rendelkeztek, rendkívül kényes és sérülékeny szerkezetek voltak, zenekari igénybevételknél, túlterheléssel, gyakorlatilag pillanatok tönkretelhetők voltak!

A főiskola zenekara a 60-as évek végén

A szakközepes diákok adták mindig a zömét - a nyári egyhónapos termelési gyakorlat mellett – a két hetes építőtáborozóknak is! Emlékeink szerint másodév utáni nyáron, azaz 1967-ben Tiszalúc környékén, vízlecsapolási talajmunkákban vettünk részt.

A másik emlékezetesebb volt 1968-ban Nagymaroson, ahol vasútépítési munkákban vettünk részt és akaratunkon kívül belekerültünk a 68-as Csehszlovákia megszállásának útvonalába. Ez érdekessége miatt egy külön emlékező írás anyaga lett.



Felejthetetlen esemény volt számunkra a második osztálytól kezdve, hogy minden szeptember végén, általában 2 hétre az iskola szünetelni indult Izsákra. Gyakorlatilag csak az elsősök maradtak itthon a többi osztályok ezekben a munkákban mind részt vettek. A munka könnyű volt, az idő az Alföldön csodálatosan meleg, esténként „discó”, bár ezt akkor még nem így mondták, de ez a lényeg. No azért itt, tekintettel a „szabadabb életre” minden alkalommal becsúszott egy-két intő, néminemű italozások, cigizés, tiszteletlen viselkedés...

Mint említettem, a szakmai tantárgyakat a bányaiipari technikumok számára kiadott tankönyvekből tanultuk, ezek mind a mai napig megvannak nekem és én magam is tanítottam belőlük a Borsodi Szénbányák Oktatási központjában, 1979-1989 között.

Természetes, hogy a szakközépiskolai képzést kapott diákok már a képzés ideje alatt sokkal gyakorlatiasabbak voltak, mint gimnáziumi diáktársaik. Ezt az élet és a gyakorlati képzés hozta így. Az is egyértelmű volt, hogy a gimnáziumi osztályok viszont alaposabban tanulták a tantárgyaikat, ezért az akkori felsőfokú iskolák felvételein velünk szemben előnyben voltak.

Ennek ellenére szép számmal kerültünk műszaki egyetemekre, főiskolákra mi is, pedig abban az időben még a szakközépiskolai oktatás szintje felett teljesítettek a technikumok is, akik szintén bizonyos tudáselőnyben voltak velünk szemben. A Ságváriban megszerzett tudás a legtöbbünket átsegítette a továbbtanulás és az elhelyezkedés kezdeti nehézségein.

A Kazincbarcikáról szóló monográfia szerint az iskolában 1976-ig folyt szakközépiskolai képzés. 1975-ös adat szerint a gimnáziumban 460 fő, a szakközépiskolában pedig 291 fő volt a négy évfolyamra járó diákok száma.¹ A szakközépiskola oktatási forma vége felé tehát már a korábbi fele-fele létszámarány 60-40 % arányra módosult a gimnázium javára, de még mindig jelentős számú a szakközepesek aránya.

35 év bányászati praktizálás alatt, mint mérnök, részt vettem nemcsak a vállalati szakemberképzésben (felntőttoktatás), hanem az egyetemi mérnökképzésben is Ezek, valamint a szakmai tapasztalataim alapján nyugodtan jelentem ki, hogy az akkor kapott szakközépiskolai képzés megfelelt annak az elvárásnak, amit a bányászati szakközépiskolai képzés elé tűztek. Megfelelő szakmai alapokkal rendelkező, a világ dolgaiban eligazodó, érettségizett fiatalok állhattak munkába, akik, ha ezután volt ambíciójuk továbbléphetek, mind szakmailag, mind emberileg.

Akkori tanárimról, ideértve természetesen az óraadó mérnökök munkáját is, csak a legjobbakat tudom mondani. Nekem csak a saját – bányászati – oktatásra volt rálátási lehetőségem, ezért csak erről mondhatok véleményt.

A hanyag, lusta diákkal már akkor sem lehetett sok mindent kezdeni, de azokat, akik hajlandóak voltak legalább alapszinten tanulni, dolgozni, a tanári kar segítette, továbbvitte.

A bányáktól érkezett óraadó mérnökök később kollégáim lettek a Borsodi Szénbányánál, de számomra mindig egy fokkal a többiek felett álltak, mert vállalták a középiskolai oktatás minden gondját-baját, és a szakemberképzés sokszor egészen hálátlan feladatát is, mindezt a munkájuk mellett.

Álljon itt a következő felsorolás, amely nem rangsor: Boza Ernő gépészmérnök, Ablonczy Pál gépészmérnök, Pelczer Kálmán gépészmérnök, Béki István villamosmérnök, Kincs András bányamérnök, Áll János gépészmérnök, Masír István gépészmérnök, Bári Imre gépészmérnök, Tóth József bányagépészmérnök, Győri Bertalan villamosmérnök (BVK).

Ugyancsak szívesen emlékszem vissza az akkori gyakorlati oktatóinkra is, akik a Bányagépjavító, illetve a bányauzemek gépész és villamos szakemberei voltak.

A 40. éves érettségi találkozón megjelentek:

Almási Bertalan
BacsKay László

Borsodi Szénbányák
Düsseldorf város

művezető

¹ Dr Frisnyák Sándor: Kazincbarcika földrajza

Eperjesi Béla	Cosmo Sportkombinát	vezető technikus
Győri Károly	SZÜV Szolnok	vezető technikus
Kismarton Károly	Borsodi Szénbányák	részlegvezető
	Rendőrség	százados,
		alosztályvezető
Kiss István	Állami Népi Együttes	műszaki vezető
Lengyel János	ÉM Vegyiművek	főelektrikus
Málly Tibor	Kalcit 2000	üzemvezető
Molnár Géza	Rendőrség	alezredes,
		írasszakértő
Nagy János	Sajókaza Önkormányzat	jegyző
Pogany Gyula	BKV	edző-sportvezető
Rónai (Roma) István	Vértesi Erőmű Rt	bányamentő
Rónaföldi Zoltán	Borsodi Szénbányák	főmérnök
Szabó István Mihály	Aluterv	főmérnök

A megjelentek egy része már nyugdíjas, ki rendesen, ki pedig a betegségéből adódóan. Az érettségizők közül hárman már csak az emlékeinkben lehetnek velünk: Farkas László, Forgács Ernő. Gyászoljuk elhunyt tanárainkat, Tóth József testnevelőt, Bári Imre mérnök-tanárt, Dr Hunyadi Józsefnét.

Az iskola rövidesen 50 éves lesz. Mi, akik szinte a kezdeteknél lettünk diákjai, örömmel látjuk, hogy a gimnázium kimagasló színvonalú, jó nevű iskola. Reméljük, hogy előbb-utóbb a bővítési, korszerűsítési tervek is valóra válhatnak, és a mai kornak megfelelő lesz az épület, valamint a környezet is.

A szakközépiskolai oktatási forma az iskola eddigi történetének negyedében működött, méltatlan lenne erről megfeledkezni, annál is inkább, mivel érettségizett, képzett emberek százait adta az országnak.

Eltelt a negyven év, ötvenként még összejövünk az iskolánkban, igaz kicsit mindig kevesebben vagyunk. Felidézzük az emlékeket, halljuk egykori tanáraink és társaink hangját az emlékezetünkben, sajnos egyre messzebből és egyre halkabban...

Ságvári Endre Gimnázium és Szakközépiskola

Kazincbarcika, Józsefcséri ut 2.

Tel.: 483. 581.

Az iskola hosszú bélyegzője

IV/6

osztályának OSZTÁLYNAPLÓJA az 1968/69 tanévre

Osztályfőnök: Eszes László

Tanárok:

Magyar nyelv és irodalom

Történelem

Orosz nyelv

Matematika

Bányagép.: Bani János

Munkavéd.: Bani János

Bányarill.: (Gör. Bertalan)

Testnevelés: Tóth József

Klumpdi József

Szakal János

Nagy Sándor

Eros László

Tóth József

ÓRAREND

Ora	Hétfő	Kedd	Szerda	Csütörtök	Péntek	Szombat
TANTÁRGY						
1	Bányagép.					Matematika
2	Bányagép.	Oszt. főnöki				Történelem
3	Munkavéd.	Magyar I.	Üzemi gyakorlat			Testnevelés
4	Munkavéd.	Stílus				Bányarill.
5	Magyar I.	Matematika				Bányarill.
6	Matematika	Történelem				Bányarill.
7		Orosz				Orosz
8						



1968 nyara Kötélpálya Üzemegység Berente

**Hátul: Szabó I. István, Győri Károly, Rónaföldi Zoltán, Osváth Attila, Karkuska Sándor,
Móricz Zoltán, Pogány Gyula, Szabó II. István, Lengyel János, Molnár László.**

Középen: Roma István.

Elöl: Réti Gyula, Eperjesi Béla, Szabó József, Józsa Sándor, Bacskay László, Juhász Sándor.



**1968. augusztus. Budapest-Szob vasútvonal
építőtábor, Nagymaros**

**Balról-jobbra: Forgács Ernő †, Pogány Gyula, Rónaföldi Zoltán, Kiss István,
Szabó István Mihály, Juhász Sándor, Nagy János, Győri Károly†, Lengyel János.**



**1968. augusztus. Budapest-Szob vasútvonal
építőtábor, Nagymaros**

**Balról-jobbra: Lengyel János, Pogány Gyula, Forgács Ernő †, Győri Károly†,
Antal Lajos, Szabó István Mihály, Rónaföldi Zoltán, Kiss István.**



"Ember vigyázz, figyeld meg jól világot:
ez volt a múlt, emez a vad jelen, -
hordozd szívedben. Éld a rossz világot
és mindig tudd, hogy mi kell tenned érte,
hogy más legyen."

Radnóti Miklós

Emléklap

1969 – 2009

Az 1969-ben érettségizett, IV. b. *bánya-elektrolakatos* osztály,

40. éves

érettségi találkozójára.

1969-ben érettségiztek a IV. b. osztályban:

Almási Bertalan
Antal Lajos
BacsKay László
Eperjesi Béla
Farkas László
Forgács Ernő
Győri Károly
Hermann Endre
Józsa Sándor
Juhász Sándor
Karkuska Sándor

Kismarton Károly
Kiss István
Koszla Gyula
Lengyel János
Málay Tibor
Molnár Géza
Molnár László
Móricz Zoltán
Nagy János
Osváth Attila
Pancsusák András

Pogány Gyula
Réri Gyula
Rónai (Roma) István
Rónaföldi Zoltán
Sike Ferenc
Szabó István
Szabó István Mihály
Szabó József
Sztancsik Zoltán
Tóth Imre
Zsudel József

Akik 2009-ben eljöttek a találkozóra:

Eszes László osztályfőnök
Tóth József mérnök-tanár

Almási Bertalan
BacsKay László
Eperjesi Béla
Győri Károly
Kismarton Károly

Kiss István
Lengyel János
Málay Tibor
Molnár Géza
Nagy János

Pogány Gyula
Rónai (Roma) István
Rónaföldi Zoltán
Szabó István Mihály

Kazincbarcika. 2009. szeptember 19.